

Centonari de Jep Ferret

Després de la remor santjordi-tesca 62 publica *El crim perfecte* de Jep Ferret, un llibre de poemes d'aquells que no fan soroll. Aital crim comença amb una declaració de l'esmunyedís Jep, a qui poc que veureu mai exercir de poeta en públic: "Tinc un grapat de versos indecisos, / atemorits. Canvien de color / i se'm desfan, i callen. Tenen por. / Por dels lectors, els crítics, els narcisos. / Volàtil, breu, fugaç com un somriure, / tinc un recull de versos per escriure". Els versos jepferretians deuen ser volàtils, breus i fugaços com un somriure, però també són dels que et diuen torna-hi que no ha estat res. I hi tornes. "Jo i Jo, en la batalla, / i l'acolorada fosca. / Somni revelat pels núvols / diabòlics del capvespre. / Cos a cos, la lluita, sense / treva, sé que està perduda". Perduda? Perdre així no vol pas dir perdre-hi, sinó perdre-s'hi, i de grat. Entre tants poetes que viuen de fer-se el trobadís, plauen els camins secrets d'aquesta perdicció que ens proposa Ferret. Altres lectors, els crítics i els narcisos ja diran el què, si els vaga, però a mi *El crim perfecte* jepferretian m'ha semblat un llibre suggerent i honest. "L'avi deia que l'aigua espatlla els camins. / Plou Rambles avall de les dues del matí / i aquest collons d'humitat que em xopa els mitjons / té gust de Barcelona". El seu avi també n'era, de poeta, tot i que ningú no en celebri el

Josep Carner ha estat 'simulat' per Jep Ferret. ARXIU

*En llatí
el terme 'cento'
designava
una capa feta
amb pedaços*

centenari, i no diré res més ni de l'un ni de l'altre. "El meu cadàver / rep l'ombra llaminera / de l'altra vida. / Dins l'emboïll de plomes / beuré la llum futura". Ferret clou el seu crim perfecte amb cinc deliciosos delictes a la propietat que recuperen l'antiga tradició dels centons. En llatí el terme *cento* designava una capa feta amb pedaços. Per analogia, un centó és una composició poètica elaborada amb versos ja exis-

tents recombinats que pren un sentit allunyat dels poemes originals. La regla d'or és no manllevar mai ni menys d'un vers complet ni dos versos seguits. L'escriptura centonària és un acte d'amor lector. Manllevem versos als autors que han escrit com nosaltres pensem o sentim. Recombinem els seus versos igual com el poeta abans ha recombinat les paraules i expressions de la deu d'on beu. El suplantem. Simulem el seu vol poètic com el pilot en pràctiques. Fruïm com Ferret ha fruit recombinant versos de Josep Carner, Salvador Espriu, Gabriel Ferrater, Joan Salvat-Papasseit i Joan Vinyoli en cinc centons superbs que, naturalment, inclouen un apèndix amb la procedència exacta (poema i poema-ri) de cada vers manllevat. Qui farà ara un centó amb versos de Jep Ferret?